

SAMPLE

HOOFDSTUK 1

-Kerstavond bij de familie Lindenfeld-

Kerstavond 1820. Het landhuis van de familie Lindenfeld leek in een diepe slaap gehuld, alsof het zich had afgesloten van de winterse wereld buiten. Het knisperen van de open haard mengde zich met het zachte gefluister van de wind die langs de hoge ramen streek, terwijl de kamer badend in het warme licht van tientallen kaarsen een oase van rust bood. Toch hing er een onmiskenbare spanning in de lucht.

Emma en Tobias zaten geknield naast een grote houten kist, hun vingers vol haast en een vleugje wanhoop, terwijl ze door de versieringen graaiden. Hun ongeremde energie botste tegen de serene schoonheid van de kerstboom, die met zijn glanzende linten en glazen ornamenten als een elegante reus in de hoek stond. Maar er ontbrak iets...

"Hij moet hier zijn!" Tobias' stem brak bijna, zijn woorden gevuld met frustratie. Hij sloeg een handvol zilveren slingers opzij en keek zijn zus met grote ogen aan. "De ster zat in deze kist!"

Emma, met haar blonde golvende haren die over haar schouders vielen, zat stil. Haar blik was omhoog gericht, naar de lege piek van de boom. Haar lippen trilden, maar geen tranen ontsnapten; ze veegde haar gezicht snel met haar mouw en haalde diep adem. "Zonder de ster," fluisterde ze, "is het geen échte kerst." Haar stem klonk alsof ze zichzelf van het tegendeel probeerde te overtuigen.

In de schaduw, bij het raam, wisselden meneer en mevrouw Lindenfeld een bezorgde blik uit. Majoor Lindenfeld, een man wiens zilveren haar zijn militaire statigheid benadrukte, zette zijn bril recht. Zijn warme, maar vermoeide ogen dwaalden naar de kinderen. "Misschien," begon hij aarzelend, "is de ster in een andere doos terechtgekomen toen jullie vorig jaar alles naar de zolder brachten."

Emma draaide zich abrupt om. "Dat kan niet! Papa, alles zit altijd in deze kist. Zeker de ster. Die is hét belangrijkste!" Haar woorden kwamen sneller en harder dan bedoeld. Het kleine meisje kromp ineem van haar eigen toon. Haar vader duldde meestal geen tegenspraak.

"Emma, rustig", zei mevrouw Lindenfeld zachtjes voor haar man kon antwoorden. Ze boog door haar knieën en pakte Emma's hand vast. Haar zachte vingers veegden onzichtbare stofjes van het linnen van Emma's jurk. "We zoeken morgen verder, lieverd. Het is al laat."

Tobias schudde fel zijn hoofd. "Het is kerstavond! We moeten hem er nu inhangen, anders is het morgen géén kerst! Wat dan?", vroeg hij, zijn stem trillend. Het idee leek hem meer te raken dan hij wilde laten zien.

"Ja...", aarzelde Emma, haar stem een fluistering. "Peetvader Drosselmeyer schreef dat de ster ons geluk voor het komende jaar zou brengen wanneer hij ze vorige kerst stuurde. Hij zei dat de ster héél bijzonder was."

"Drosselmeyer bedoelde alleen maar dat hij extra moeite had gedaan toen hij de ster maakte. Verder is jullie grootvader alleen maar een zonderlinge oude uitvinder", zei Majoor Lindenfeld bot. Maar zijn blik,

fronsend en bezorgd, leek meer te zeggen, dacht Emma. Hun vader had nooit veel goeds te zeggen over hun opa. Toen mijnheer Lindenberg als kapitein bij de cavalerie naar het front was getrokken tijdens de oorlog met Napoleon, had Drosselmeyer hem ook wat willen meegeven ter bescherming. Hun vader had echter geweigerd. Hij was een praktisch man en hield niet van verhaaltjes. Al zeker niet als ze van Drosselmeyer kwamen. Ongeacht de reden, was hij bijna niet meer thuisgekomen. Hij miste nog altijd een stuk van zijn linkerhand.

Mevrouw Lindensfeld stond plots op. Haar jurk ritselde zacht. "Kom, kinderen. Het is kerstavond. Jullie weten hoe belangrijk het is om goed te slapen op een nacht als deze. Ik ben er zeker van dat het een mooie kerst wordt, met of zonder ster." Schuifelend trokken de kinderen naar bed. De uren gingen voorbij en slaap leek maar niet te komen.

In het midden van de nacht kraakte de eiken trap zachtjes onder de lichte voetstappen van broer en zus. De kou van de nacht leek door de muren heen te kruipen. Het enige licht dat de stilte verbrak, was de maan die buiten op de sneeuw weerkaatste. Emma sloop langzaam, haar vingers tastend over de houten leuning, alsof ze met elk krakend geluid de hele wereld zou wekken.

"Peetvader zou ons vorige kerst nooit zomaar die ster gegeven hebben", fluisterde ze, net hard genoeg voor Tobias om het te horen. Haar broer bleef stil, de balustrade wierp een schaduw over zijn gezicht.

"Weet je nog wat Drosselmeyer schreef in de brief die bij de ster zat?", vroeg hij, zijn stem gedempt, maar vol herinnering. "Dankzij deze ster wordt het volgend jaar pas echt Kerstmis. Een wens erop brengt je magie en licht."

Emma keek naar hem, haar blauwe ogen glinsterend in het zwakke licht. "Ik weet het", fluisterde ze. "Ik snap nog altijd niet helemaal wat hij bedoelde, maar hij ziet ons zo graag dat hij niet zomaar een cadeau zou geven als het niet belangrijk was. Het maakt allemaal niet uit als we het niet kunnen vinden. We kunnen grootvader ook niet om hulp vragen. Een brief versturen duurt zeker twee weken..."

"Dan wensen we het maar terug", zei Tobias plotseling. Hij draaide zich volledig naar haar toe. "Laten we bij de boom wensen dat ze terugkomt."

Emma aarzelde, haar vingers spelend met een losse draad aan haar nachtjapon. "En als het niet werkt?", vroeg ze zachtjes. "Dan... dan werkt het niet", gaf Tobias toe. Maar hij pakte haar hand vast, zijn grip stevig en vol hoop. "Het kan op zijn minst geen kwaad!"

Samen slopen ze door de hal naar de woonkamer. Hun adem maakte stoompluimen in de koude lucht. De boom stond er nog steeds, majestueus maar onvolledig, met zijn lege piek die sterloos op de volgende ochtend wachtte. Ze knielden bij de voet van de boom en sloten hun ogen, terwijl de stilte van het huis hen omhulde.

"Ik wens...", begon Tobias, zijn stem bijna een fluistering. "Ik wens dat de ster terugkomt en dat kerst écht kerst wordt. Met warmte, vrede en geen zorgen." Emma opende haar ogen een klein beetje, haar blik viel op de ornamenten die zachtjes in het maanlicht wiegden. "Ik wens dat papa weer gelukkig wordt", fluisterde ze, haar stem breekbaar maar oprecht.

De klok boven de open haard sloeg middernacht. De twaalf klokslagen galmden door het grote huis, dat zijn adem leek in te houden. De kinderen bleven nog even zitten, hun ogen gesloten, voordat Tobias

SAMPLE

SAMPLE

zuchtte en opstond.

“Het was het proberen waard”, mompelde hij binnensmonds. Hij pakte Emma’s hand en samen liepen ze opnieuw naar boven, hun wens nog warm in het hart. Uitgeput van de dag vielen de kinderen snel in een diepe slaap. Stilte keerde terug in het landhuis. Alleen het geluid van de wind buiten was hoorbaar. Vale schaduwen van sneeuwvlokken die buiten in het maanlicht vielen, dansten over de vloeren en rijkelijk behangen muren.

Hoog in de kerstboom, aan een sterke tak net onder de piek, hing Kranz, de teddybeer. Zijn knoopogen, donker en strak, leken te glinsteren in het schijnsel van het maanlicht. Zijn kleine mondhoeken, subtiel geborduurd in een strenge grimas, bewogen op en neer, net of hij iets wilde zeggen.

“Wat... wat is dit?”, mompelde hij, zijn stem laag, alsof hij uit een diepe slaap wakker was geworden. Hij keek naar zijn pootjes, die stijf bewogen, en toen naar zijn rood-witte uniform, dat onberispelijk rond zijn berenbuik zat. Alleen zijn militaire muts stond wat scheef op zijn hoofd.

Naast hem, bengelend aan een zilveren lint, hing Marushka de ballerina in haar witte tutu. Haar porseleinen gezichtje, beschilderd met delicate trekken en rode lippen, straalde elegantie uit. Haar scherpe blauwe ogen fonkelden in het kaarslicht. “Het is kerstavond”, zei ze, haar stem helder en doordringend. “En het ziet er naar uit dat de kerstwens van de kinderen van ons afhangt.”

Kranz draaide zich langzaam naar haar toe. Een dennenaald prinkte zijn zwarte neusje. “Auw!”, gromde hij. “Waarom wij? Waarom nu? We hangen toch meestal gewoon in de boom alles in het oog te houden? Nu kunnen we plots bewegen?”

Marushka richtte haar blik strak op de lege piek van de boom. Haar tutu schitterde terwijl ze bewoog. “Omdat, mijn beste beer, de ster die peetvader Drosselmeyer vorig jaar gaf weg is”, zei ze bedachtzaam. “Geen idee hoe ik het weet, maar zonder de ster is er géén Kerstmis.”

“Wat belachelijk. Net of de toekomst afhangt van een glazen ster”, zei Kranz, terwijl hij zich van zijn tak losmaakte en naar de grond sprong. Hij landde met een zware plof op zijn billen. ‘Oef, kerstbomen zijn duidelijk niet voor teddyberen gemaakt!’ Een plukje vulling kwam uit een gescheurde stiknaad aan zijn billen.

“Goed onthouden dat Drosselmeyer ook ons gemaakt heeft, Kranz, en wij kunnen plots lopen en praten”, zei Marushka. Ze landde elegant naast hem - haar tutu werkte als een parachute en vertraagde de val. “Het houdt misschien geen steek, maar ik zou niet te veel vragen stellen. Drosselmeyer heeft altijd een reden om iets te doen. Wij kwamen twee jaar geleden naar hier om de kinderen in het oog te houden. De ster zal ook een nut hebben.”

“Het is al goed”, zuchtte Kranz terwijl hij zijn pootjes rekte en de pluk vulling aan zijn billen weer op zijn plek duwde. “Waar beginnen we?”

“Bij het begin”, antwoordde de ballerina tijdens een pirouette. “Ze bewaren alle kerstspullen op zolder. Daar beginnen we onze zoektocht.”

Kranz keek naar haar, zijn kraalvormige ogen gevuld met nieuwsgierigheid. “Goed”, snufte hij. “Maar als er problemen zijn, neem jij het denkwerk op je. Ik ben er voor al de rest.”

Marushka draaide met haar ogen. "Wat je maar zegt, brompot."

De gang leek in het donker van de nacht een doolhof. De muren, bedekt met oud donkerblauw, dansten door de schaduwen van sneeuwvlokjes. Kranz en Marushka bewogen zich langzaam naar de trappenhal. Elke stap werd met precisie geplaatst om het kraken van de houten vloer tot een minimum te beperken. Dat was makkelijker voor de elegante ballerina dan voor de zware beer, die zelfs met de grootste moeite om stil te zijn elke poot neerplofte alsof hij zwaarder was dan een echte beer. "Stil!", siste Marushka. "Straks hoort iemand ons nog."

"Waarom maken mensen toch alles zo groot?", vroeg Kranz, terwijl hij zijn knoopogen liet glijden over de omgeving. Zijn stem klonk dof in de koele lucht.

Marushka, altijd alert, draaide haar hoofd lichtjes naar hem toe zonder te stoppen. "Omdat, slimme beer, wij als speelgoed in hun handen moeten passen. Als ze kleiner zouden zijn, dan zouden wij even veel kleiner worden. Dat is toch logisch."

Kranz bromde zacht. "Ja hoor, logisch. Even logisch als een boom in de woonkamer zetten of van die bruine chocolademelk drinken. Ik zeg het je, Marushka, elk jaar hangen ze mij in die prikkelige boom en elk jaar zie ik gekkere dingen. Vorig jaar waren ze kerstliedjes aan het zingen rond de piano en even later waren de kinderen aan het huilen. Wie doet dat nu op kerstavond?"

"Hun vader had hen net verteld dat hij met het leger weer een half jaar weg zou zijn", zei Marushka geïrriteerd. "Ze waren bang, Kranz. Even bang als jij en ik zijn om ooit vergeten te worden en niet meer in de boom te mogen hangen."

Kranz snoof. "Beren zijn nooit bang, zeker niet als ze een prachtig uniform aanhebben zoals ik", antwoordde hij nors. Aan de voet van de trap keek hij naar een oud olieverfschilderij dat scheef aan de muur hing. Het portret stelde een man voor in een lange mantel op een paard. De ogen van het schilderij leken Kranz te volgen terwijl hij passeerde. De beer voelde een rilling over zijn rug schieten.

Op de overloop bovenaan de eerste trap stond een oude kast, waarvan de deuren half open stonden. De kast was onopvallend, maar Marushka hield plotseling halt. "Wacht even", zei ze, terwijl ze naar binnen tuurde.

"Wat nu?", vroeg Kranz, terwijl hij naast haar stopte.

Marushka tilde haar delicate hand op en wees naar de onderste plank. Daar, verstopt tussen een stapel oude boeken en vergeelde papieren, lag iets dat glinsterde in het zwakke maanlicht.

"Dat lijkt op...", begon Kranz, maar Marushka schudde haar hoofd.

"Het is niet de ster," zei ze, terwijl ze het voorwerp voorzichtig oppakte. Het was een klein gouden zakhorloge. Zijn oppervlak was bedekt met fijne gravures en op de achterkant stond het opschrift 'van Christian Elias Drosselmeyer aan Fritz Lindenfeld-Drosselmeyer'. Toen Marushka het opende, begon het plotseling zachtjes te tikken. Ze hapte naar adem. "Dat is het cadeau dat Drosselmeyer ooit met Kerstmis aan Majoor Lindenberg gaf, net voor hij als jonge man naar de oorlog vertrok!"